

And I try... and I try... and I try...

Chloë hoort Oliviers gsm overgaan – beep.... beep... beep... – en dan: een luide knal, gevolgd door geruis en gesmoorde geluiden.

‘Ollie?’ schreeuwt ze in haar toestelletje, dat in haar oorschelp dreigt te zullen verdwijnen, ‘Ollie?’

I want you to get together... Satisfaction!

‘Ik hoor niets’, zegt Chloë en ze geeft het toestel door aan Kim.

Op het scherm is Oliviers gezicht ondertussen samengetrokken tot een grimas. Het elastiekje is losgeraakt en zijn haren hangen languit over zijn schouders. Kim luistert met gefronste wenkbrauwen.

Aan de andere kant van de lijn zegt Valérie gesmoord: ‘Dit doet jouw graatmager vriendinnetje niet, hé, baby?’ en de geluiden van voorheen nemen weer een aanvang en Kim schakelt het gsm-toestel uit. De deejay brengt het mengen van de twee nummers tot een hoogtepunt en dat hoogtepunt gaat naadloos over in een derde song, die vooraansnog door niemand wordt herkend.

Later, later, als het licht is geworden en een bekende Vlaming arriveert met groenten om dagverse soep te maken...

Valérie rookt een sigaret op het dakterras en Bobo masseert haar blote schouders.

‘Ik voel me zo leeg,’ zegt ze, ‘zo leeg. En als ik mijn ogen sluit zie ik niets – blanco – niets.’

‘Rustig maar, rustig maar’, zegt Bobo. ‘Straks gaan we slapen.’

‘Dit kan zo niet lang meer doorgaan... niet lang meer’, jammert Valérie.

‘Kalm, kalm’, zegt Bobo en hij kust haar schouder.

‘Vind je,’ vraagt Valérie, ‘dat ik mijn diamanten ring zou moeten verkopen?’

Chloë ligt slapend op de eerste verdieping met naast haar, nog nauwelijks overeind, Kim en Bobo, die een sigaret en een gin tonic delen en elkaar nu en dan languit op de mond kussen. Kim verbreekt hun omhelzing – ‘Ik wil een kind van je’, zegt ze naar adem happend – waarna hun kus wordt verdergezeten. En als ze proberen de cocktail door hun neusgaten te drinken, zien ze Andy Warhol uit de gouden zaal stappen met een Siamese kat op zijn linkerschouder.

‘Drella,’ roept Bobo, ‘Drella! Fix me a drink!’ en de vrouwen van de kuisploeg kijken hem ontstemd aan.

‘Heb jij ooit het gevoel,’ zegt hij tegen zijn vriendin, ‘dat wij slechts een verzinsel zijn, een poppetje in een maquette, een steentje op een bergwand?’ Maar ook Kim is in slaap gevallen, met haar hoofd op de buik van Chloë.

En Laurens loopt in de rode hal, ijsberend, wachtend op een vertreksein. Een oude landloper, ongeschoren, met lang ongewassen haar en gescheurde kledij, komt binnen, verbaasd, hongerig misschien, met in elke hand een wit plastic zakje van de Match. Laurens slaat hem voluit in het gezicht.

‘Rot op,’ zegt hij, ‘weg hier. Dit is de bedoeling niet,’ en het bloed spat uit de neus van de bedelaar op het mooie rode spuitbeton.

Boven hangt Valérie over de borstwering van het dakterras. Wat niemand nog voor mogelijk had gehouden, gebeurt: haar maaginhoud blijkt onuitputtelijk en slaat met een niets ontziende kracht te pletter, dertig meter lager tegen de straatstenen. De grijsaard, gewend aan het leven op straat, kan deze neerslag handig ontwijken.